

gen udelukkende er baseret paa Gensidighed mellem Rederne, saaledes at disse selv bærer alle Tab og Omkostninger, medens Staten og Forsikringsselskaberne alene optræder som Garanter for Forsikrings-Institutionens Forpligtelser, er man i England og Sverige gaaet den Vej at lade Staten og Forsikringsselskaberne overtage Krigsrisikoen.

Idet der indenfor Kommissionen har været Enighed om, at Løsningen af Krigsforsikrings-Spørgsmaalet for Danmarks Vedkommende i det væsentlige bør ske paa Grundlag af Gensidighedsprincippet, skal man bemærke, at Kommissionens Forhandlinger væsentlig har drejet sig om følgende Hovedspørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet:

- 1) om Ønskeligheden af Forsikringsselskabernes Medvirken,
- 2) om Statens Stilling til Forsikringen,
- 3) om Forsikringen bør være tvungen og i bekræftende Fald,
- 4) om saadan obligatorisk Forsikring bør omfatte saavel Damp- og Sejlskibe som Fiskerfartøjer.

Medens der med Hensyn til det første Spørgsmaal i Kommissionen har været fuld Enighed om Ønskeligheden og Nødvendigheden af Assurandørernes saglige Bistand ved Administrationen og Ordningen af Krigsforsikringen, har der hersket noget divergerende Opfattelser om, hvorvidt Forsikringsselskaberne som økonomisk Medinteresserede bør deltage i en af Skibsrederne dannet gensidig Krigsforsikring. Fra Skibsredernes Side er der saaledes blevet udtalt Frygt for, at Forsikringsselskabernes Deltagelse i Krigsrisikoen vil medføre en ensidig Fremhævelse af Forretningsmomentet i den gensidige Forsikring, der kan bevirke en unødigt Forhøjelse af Præmierne, og da det af Hensyn til Konkurrencen med Udlandet er af største Vigtighed for Skibsfartens Trivsel, at Præmierne ikke ansættes højere, end forsikringstekniske Hensyn kræver, har Rederne af disse Grunde ment, at en Ordning

uden Assurandørernes Deltagelse i Risikoen maatte foretrækkes. Fra anden Side i Kommissionen har man gjort gældende, at det maa anses for en naturlig Opgave for Assurandørerne at tage Del i den gensidige Forsikring, og at Forsikringsselskaberne netop som saadanne vil være interesserede i, at Skibsfarten holdes i Gang, hvorfor de ogsaa kan forudsættes at ville medvirke til, at dens Vilkaar bliver saalempelige som muligt. Under Hensyn hertil, samt da man har Grund til at antage, at de bestaaende danske Søforsikringsselskaber ikke blot er villige til at yde al den saglige Støtte, som maatte ønskes, men ogsaa — om end med nogen Betænkelighed — mener at kunne gaa ind paa indenfor en vis Grænse at paatage sig en Del af Krigsrisikoen, er Kommissionen enedes om en Ordning, der bygger paa deres Deltagelse som økonomisk Medinteresserede i Krigsforsikringen.

Med Hensyn til Spørgsmaal 2) mener Kommissionen i Betragtning af den Betydning, Skibsfartens Opretholdelse har for hele Nationens Erhvervsliv at turde forvente, at Staten vil yde sin Støtte til Sagens Løsning og i Tilfælde af, at Ulykker af uforudseeligt Omfang skulde ramme Skibsfarten, vil være villig til at træde hjælpende til. Kommissionen har derfor været enig om at foreslaa, at Staten bærer én Part af det Underskud, der maatte opstaa ved Tab, som gaar ud over, hvad der ved Præmiernes Fastsættelse har kunnet forudses som sandsynligt.

Spørgsmaal 3) om Indførelse af tvungen Forsikring har, under Hensyn til det Indgreb, som en saadan Foranstaltning gør i Borgernes frie Selvbestemmelsesret, nødvendigvis maattet fremkalde adskillig Betænkelighed blandt Kommissionens Medlemmer. Der er i saa Henseende henpeget paa, at Danmark ikke i lige saa høj Grad som flere andre Stater egner sig for en obligatorisk Søforsikring mod Krigsrisiko. Det er herunder blevet fremhævet, at Danmarks Handelsflaade er forholdsvis lille, saaledes at man selv med en tvungen For-